

Arrest

nr. 183 861 van 14 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat voor X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2014 werd ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 28 februari 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag ontvankelijk is.

Op 28 februari 2014 beslist de gemachtigde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 14 maart 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

L., S. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...) 1997

adres: (...)

VOOGD:

Naam: B., N.

E-mail: (...)

GSM : (...)

Fax: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.11.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor L., S. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 19.02.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat "op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland."

"Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Nog op 28 februari 2014 levert de gemachtigde aan verzoekers voogd een bevel tot terugbrenging af. Dit is de tweede bestreden beslissing (bijlage 38), die eveneens ter kennis werd gebracht op 14 maart 2014 en die als volgt is gemotiveerd:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder haar bevoegdheid heeft, of van haar gemachtigde, wordt aan

L., S.
geboren te (...) op (...) 1997
van Marokkaanse nationaliteit
verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde L., S. (R.R.: ...) nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...) 1997
adres: (...)
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum."

2. Over de rechtspleging

2.1. Het onderhavige verzoekschrift werd ingediend door N. B., handelend in haar hoedanigheid van voogd en dus wettelijke vertegenwoordiger van verzoeker die op dat moment minderjarig was.

Aangezien een minderjarige in beginsel handelingsonbekwaam is, wordt aangenomen dat zijn of haar wettelijke vertegenwoordiger kan optreden om in zijn of haar naam een annulatieberoep aanhangig te maken.

De verzoeker, de heer S. L. is tijdens de loop van de procedure evenwel meerderjarig geworden.

Vanaf het ogenblik van zijn meerderjarigheid is aan de wettelijke vertegenwoordiging dan ook een einde gekomen en kan mevrouw N. B. dus niet meer voor de heer S. L. optreden. Vanaf dat ogenblik verliest de toenmalig aangestelde voogd haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger en de daarmee samenhangende procesbevoegdheid en wordt de meerderjarig geworden verzoeker geacht het proces in eigen naam –en overigens zonder enige vormvereiste- verder te zetten (cf. RvS 24 november 2010, nr. 209.129).

De verzoeker wordt zodoende geacht het beroep in eigen naam verder te zetten.

2.2. De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het bevel tot terugbrenging

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet hem bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet desnoods ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

Ter zitting wordt aan de advocaat van de verzoeker gevraagd het actueel belang bij het beroep toe te lichten in de mate dat dit beroep is gericht tegen het bevel tot terugbrenging. Hierbij wordt aangestipt dat de verzoeker inmiddels meerderjarig is geworden en dat de voogdij op die datum van rechtswege werd beëindigd, hetgeen met zich meebrengt dat het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging doelloos is geworden.

De advocaat van de verzoeker stelt enkel te volharden in de middelen.

In casu wordt onder meer de nietigverklaring gevorderd van het een bevel tot terugbrenging van 28 februari 2014. Een dergelijke bijlage 38 is een bevel waarbij aan een volwassene wordt opgedragen om een minderjarige terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (*cf.* artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Een bevel tot teruggrijping heeft dus essentieel een minderjarige tot voorwerp.

Uit de voorliggende gegevens blijkt evenwel dat de verzoeker op 9 juli 2015 meerderjarig is geworden zodat het genoemde bevel tot terugbrenging zonder materieel voorwerp is gevallen. De voogdij over de verzoeker werd bij zijn meerderjarigheid van rechtswege beëindigd, zodat mevrouw N. B. ook niet meer over de hoedanigheid beschikt om het bestreden bevel tot terugbrenging uit te voeren. De tweede bestreden beslissing kan de rechtstoestand van de verzoeker dan ook niet langer op enige wijze beïnvloeden, zodat de vordering ertegen doelloos is geworden.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoeker nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Er dient te worden benadrukt dat het aan de Raad is om te oordelen of de verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij zijn beroep. De Raad dient er evenwel over te waken dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel tot terugbrenging heeft.

De Raad stelt bijgevolg de niet-ontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het gericht is tegen het bevel tot terugbrenging.

4. Onderzoek van het beroep

Vermits hoger werd vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, worden de middelen enkel onderzocht in de mate dat zij worden betrokken op de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, de materiële én de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31 december 1980)

Schending van de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.;

Terwijl :

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker diende op 29 oktober 2012 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische redenen.

Een adviseur-geneesheer oordeelde, inzake de aandoeningen van verzoeker, in een advies van 19 december als volgt betreffende de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorg:

“... Uit het administratief dossier blijkt dat Marokko een systeem van sociale zekerheid kent. Dit systeem bestaat enerzijds uit de AMO (Assurance Maladie Obligatoire) voor werknemers uit zowel de publieke als de private sector dat de belanghebbende beschermt in geval van o.m. ziekte, invaliditeit en ouderdom; het INAYA regime voor ambachtslui, handelaars en vrije beroepen en het RAMED systeem (Régime d'assurance médicale des économiquement démunis) dat gebaseerd is op het solidariteitsprincipe en ook aan de economisch zwakkeren en de allerarmsten de toegang tot de Marokkaanse gezondheidszorg garandeert.

Daarnaast is er de stichting van koning Mohamed V die zich tot doel stelt om de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen. Naast het opzetten van projecten voor vrouwen, gehandicapten en kinderen, heeft de stichting ook humanitaire projecten, zoals het leveren van voedselpakketten vooral tijdens de Ramadam, en werkt ze ook rond het toegankelijk maken van de gezondheidszorg voor de armen in de Marokkaanse maatschappij.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en aldaar en voor (tijdelijk) financiële hulp. De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bij gevolg voldoende gegarandeerd...”

Op grond van dit advies verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 15 december 2011 ongegrond.

Het advies van de arts geneesheer bevat echter ernstige lacunes en veronachtzaamt ten eerste de precare situatie van verzoeker en zijn minderjarigheid.

Ten eerste is het een erg generalistisch advies en gaat het nergens specifiek in op de noden van verzoeker; nergens wordt verwezen naar de noodzakelijke cardiologische bijstand die verzoeker nodig heeft. Enkel in algemene termen wordt gewag gemaakt van een medische verzekering, doch niet of deze zou volstaan voor verzoeker, noch of hij er beroep op zou kunnen doen, noch of deze de medicijnen die verzoeker nodig heeft, dekt.

Bovendien stelt de arts, waarschijnlijk door geen acht te slagen op het feit dat verzoeker minderjarig is (ondertussen 16 jaar) dat verzoeker geen "bewijs van arbeidsongeschiktheid" voorlegt... Op het ogenblik van de aanvraag, was verzoeker 14... Leefde de arts adviseur nog in de vorige eeuw?

Het is evident dat verzoeker, ook hic et nunc nog niet kan werken. Hij is bovendien grotendeels opgegroeid in België.

Ook is de frase dat het "erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen" heeft erg laetdunkend, grof, veralgemenend en schuurt ze langs de rand van het racisme. Gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie er dan voetstoots van uit dat "alle Marokkanen wel familie zijn van elkaar"? Heeft iemand die uit Marokko komt, per definitie een grote familie en veel vrienden?

Verzoeker wijst erop dat hij 9 was toen hij uit Marokko wegtrok. Dit was niet omdat hij goed omkaderd, rijk was, of veel familie of vrienden had; dit was uit pure misère en het is apert een inbreuk op de motiveringsverplichting, om niet exact en feitelijk te argumenteren.

De argumentatie is zo denigrerend en naast de feitelijke situatie, dat ze niet volstaat aan de materiële motiveringsverplichting die rust op dergelijke beslissing.

Temeer daar uit niets blijkt dat verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte.

Ook gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uit van een te beperkende interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. Een schending van artikel 3 EVRM en van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Deze visie wordt daarenboven ondersteund door de Raad van State (RvSt. 19 juni 2013, Arrest nr. 223.961). De Raad stelt dat artikel 9ter Verblijfswet duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt.

- *De ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in*
- *De ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.*

Hierbij is de tweede mogelijkheid niet afhankelijk van de eerste. Dit blijkt duidelijk uit de tekst van de wet zelf.

De Raad stelt dat de tekst van de wet duidelijk is. Deze duidelijke wettekst kan niet beperkter geïnterpreteerd worden.

Artikel 3 EVRM is inderdaad een hogere norm dan de Verblijfswet. Het zou echter kunnen dat artikel 3 EVRM een lagere vorm van bescherming voorziet dan artikel 9ter Verblijfswet. Het EVRM bevat immers minimumnormen. Een verdragspartij mag dan natuurlijk wel een ruimere bescherming voorzien in zijn interne wetgeving. Alleen minder bescherming kan niet.

In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo'n beslissingen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie: RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

Terwijl

2

In het verzoekschrift van verzoeker, beroept hij zich op het internationaal verdrag voor de Rechten van het Kind, aangenomen door de algemene vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (verkort : I.V.R.K.) (B.S. 17 januari 1992).

Verzoeker haalt verschillende artikelen aan, onder andere het hoorrecht dat voorzien is in artikel 12, waarop hij zich beroept.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie antwoordt niet, verwijst zelfs niet, naar enig argument dat verzoeker hieruit put. Dit is een ernstige schending van de formele motiveringsverplichting.

Het lijkt ook geen twijfel dat het verdrag met directe werking van toepassing is op de huidige Belgische rechtsorde. Er staan duidelijk afdwingbare normen in vermeld, waarnaar België zich dient te schikken.

Maar zelfs los van de gegrondheid van de opmerkingen in zijn verzoek, is de beslissing, daar ze nalaat om op deze argumenten in te gaan, nietig."

De verzoeker voert vooreerst een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Zoals de verzoeker aangeeft, houdt de formele motiveringsplicht in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht ligt erin dat de betrokkene in de hem of haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Raad stelt echter vast dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom hij het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht, of op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

In casu verwijst de verzoeker naar het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (*cfr.* RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226 251). De tweede mogelijkheid gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 februari 2014. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven van het advies van 19 februari 2014 integraal deel uit van de thans bestreden beslissing.

Het advies van 19 februari 2014 luidt als volgt:

*“(…) L., S. (R.R.: …) Mannelijk
nationaliteit: Marokko
geboren te (…) op (…)1997*

ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.10.2012.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen: Voorgelegde medische attesten:

- Protocol bloedanalyse de dato 09/10/2012.
- Medisch getuigschrift de dato 26/10/2012 van dr. Dimitri Vermander. Mitraliskunstklep, evolutieve aorta- insufficiëntie met valvulaire cardiomyopathie, gedragsstoornissen.
- Consultatieverslag de dato 26/10/2012 van dr. D. Vermander. Normale functie mitralisklep.
- Consultatieverslag de dato 26/10/2012 van dr. D. Vermander. Normaal functionerende mitralisklep.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier blijkt dat bij de betrokkene een mitraliskunstklep geïmplant werd wegens postreumatisch mitraliskleplijden. De betrokkene dient levenslang behandeld te worden met anticoagulantia en periodiek op consultatie te komen bij een cardioloog. Het is noodzakelijk dat dit beleid gecontinueerd wordt.

De recentste controle toont een normale functie van de mitraliskunstklep.

Voor de matige aortaklepinsufficiëntie dient de betrokkene verder opgevolgd te worden bij een cardioloog.

De gedragsstoornissen op zich kunnen niet als een medisch probleem beschouwd worden aangezien er geen onderliggende ernstige psychiatrische stoornis aanwezig is.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Marokko:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 23/04/2012 met uniek referentienummer MA-2439-2012.

Alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging bij een cardioloog en/of cardiochirurg zijn beschikbaar. Sintrom®(acenocoumarol) is beschikbaar. Warfarine (Marevan®) is eveneens beschikbaar.

Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Marokko;

"Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)

Uit het administratief dossier blijkt dat Marokko een systeem van sociale zekerheid kent. Dit systeem bestaat enerzijds uit de AMO (Assurance Maladie Obligatoire) voor werknemers uit zowel de publieke als de private sector dat de belanghebbende beschermt in geval van o.m. ziekte, invaliditeit en ouderdom; het INAYA-regime voor ambachtslui, handelaars en vrije beroepen en het RAMED-systeem (Régime d'assurance médicale des économiquement démunis) dat gebaseerd is op het solidariteitsprincipe en ook aan de economisch zwakkeren en de allerarmsten de toegang tot de Marokkaanse gezondheidszorg garandeert.

Daarnaast is er de stichting van koning Mohamed V die zich tot doel stelt om de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen. Naast het opzetten van projecten voor vrouwen, gehandicapten en kinderen, heeft de stichting ook humanitaire projecten, zoals het leveren van voedselpakketten vooral tijdens de Ramadan, en werkt ze ook rond het toegankelijk maken van de gezondheidszorg voor de armen in de Marokkaanse maatschappij.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) "arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp. De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage."

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar herkomstland van betrokkene, Marokko.

Conclusies:

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

In casu wordt de aandoening waaraan de verzoeker lijdt niet betwist. De ambtenaar-geneesheer stelt evenwel dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

In zijn advies concludeert de ambtenaar-geneesheer het volgende:

"Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het (even of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland."

Het is dan ook duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, en met hem de gemachtigde, wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de tweede toepassingsmogelijkheid afhankelijk heeft gesteld van de eerste toepassingsmogelijkheid of dat de ambtenaar-geneesheer in zijn concreet onderzoek de toepassingsmogelijkheden van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dermate beperkend heeft geïnterpreteerd dat in feite zou zijn getoetst aan de lagere bescherming die is voorzien in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Verzoekers kritiek ter zake is derhalve niet dienstig.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM, is niet aangetoond.

Waar de verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent de "in het verzoekschrift" aangehaalde elementen inzake het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit verzoekers uiteenzetting niet kan worden afgeleid of hij hierbij verwijst naar het thans voorliggende verzoekschrift van 14 april 2014 strekkende tot de nietigverklaring (waar de verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 12 van het IVR) dan wel naar de aanvraag van 29 oktober 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoeker doelt op het thans voorliggende verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde onmogelijk in de bestreden beslissing reeds kon motiveren omtrent een argumentatie die slechts nadien, in het verzoekschrift tot annulatie, werd naar voor gebracht. Een dergelijke kritiek is niet dienstig.

In de mate dat de verzoeker doelt op de argumentatie inzake het IVRK die is opgenomen in de verblijfsaanvraag van 29 oktober 2012, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover strekt dat formeel moet worden geantwoord op elk afzonderlijk element dat in de aanvraag wordt naar voor gebracht. Vanuit het oogpunt van de formele motivering is het nodig, maar ook voldoende, dat in de beslissing motieven worden vermeld die de beslissing kunnen dragen en die pertinent zijn.

De aanvraag van 29 oktober 2012, die zich in het administratief dossier bevindt, bevat de volgende argumentatie in verband met het IVRK: "Verzoeker beroept zich eveneens op het Kinderrechtenverdrag

aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989. Reeds in de preambule wordt er op gewezen dat kinderen recht hebben op bijzondere zorg en bijstand, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming. Artikel 3 van bovenvernoemd verdrag stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Artikel 6 van het verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden tot ontwikkeling van het kind moeten waarborgen. Artikel 28 stelt dat de staten die partij zijn van het verdrag het recht van het kind op onderwijs erkennen en zich ertoe verbinden onderwijs voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken en dat zij, teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis moeten stimuleren. De opleiding van verzoeker duurt daarenboven langer dan zijn minderjarigheid. Het kind moet ook, conform artikel 12 van het verdrag, in de gelegenheid worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft. Het lijkt ook geen twijfel dat het verdrag met directe werking van toepassing is op de huidige Belgische rechtsorde. Er staan duidelijk afdwingbare normen in vermeld, waarnaar België zich dient te schikken. Aangezien verzoeker slechts in het 1ste jaar van het secundair onderwijs geslaagd is, kan niet ontkend worden dat hij nog een hele studie dient af te werken, vooraleer hij het diploma dat hij beoogt, heeft behaald. Zoals hierboven gesteld, kan niet ontkend worden dat verzoeker recht heeft om zijn volledige studie uit te doen, daar België zich ertoe heeft verbonden het kind de mogelijkheid te geven tot ontplooiing van zijn persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens. (Artikel 29 Verdrag) Samengevat kan dus vastgesteld worden dat ten eerste België de mogelijkheid moet geven aan het kind om een volledige opleiding te voltooien, ten tweede België dit heeft vastgelegd in een afdwingbare norm en ten derde dat verzoeker zijn opleiding nog niet heeft voltooid en dus zich beroepend op het Verdrag recht heeft om te verblijven in België.”.

Echter dient te worden aangestipt dat de thans bestreden beslissing de ongegrondheid betreft van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, en dit op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In artikel 9ter, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt op duidelijke wijze weergegeven wat het onderzoek naar de gegrondheid van de desbetreffende aanvraag precies inhoudt: “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.” Een beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vereist dan ook niet dat wordt geantwoord op elementen die niet de medische problematiek van de aanvrager (dit is de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling) betreffen, noch de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk en het blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de argumentatie omtrent het IVRK verzoekers medische problematiek of de (toegang tot) behandeling in het land van herkomst betreffen. Hij toont dan ook niet aan dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* de gemachtigde ertoe zou verplichten om te antwoorden op de vermelde argumentatie.

De verzoeker stelt verder dat het advies van de ambtenaar-geneesheer ernstige lacunes bevat en ten eerste de precaire situatie van de verzoeker en zijn minderjarigheid veronachtzaamt. Ten eerste is het volgens de verzoeker een erg generalistisch advies en gaat het nergens specifiek in op de noden van de verzoeker. Nergens wordt volgens hem verwezen naar de noodzakelijke cardiologische bijstand die hij nodig heeft. Enkel in algemene termen wordt gewag gemaakt van een medische verzekering, maar niet of deze zou volstaan voor de verzoeker, noch of hij er beroep op zou kunnen doen, noch of deze de medicijnen die verzoeker nodig heeft, dekt. Bovendien, zo betoogt de verzoeker, stelt de arts, waarschijnlijk door geen acht te slaan op het feit dat de verzoeker minderjarig is (ondertussen 16 jaar) dat hij geen “bewijs van arbeidsongeschiktheid” voorlegt, terwijl de verzoeker op het ogenblik van de aanvraag 14 jaar was. De verzoeker vraagt zich af of de ambtenaar-geneesheer nog in de vorige eeuw leeft. Het is volgens de verzoeker evident dat hij ook nu nog niet kan werken. Hij is bovendien grotendeels opgegroeid in België. Ook de frase dat het “erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen” is volgens de verzoeker erg laatdunkend, grof, en veralgemenend en schuurt langs de rand van het racisme. De verzoeker vraagt zich af of de Staatssecretaris er dan van uit gaat dat “alle Marokkanen wel familie zijn van elkaar”. De verzoeker wijst

erop dat hij 9 was toen hij uit Marokko wegtrok. Dit was niet omdat hij goed omkaderd of rijk was, of veel familie of vrienden had, maar uit pure miserie.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk concreet motiveert met betrekking tot de situatie van de verzoeker. Zo motiveert hij dat de verzoeker verder opgevolgd moet worden bij een cardioloog, dat alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging bij een cardioloog en/of cardiochirurg beschikbaar zijn in Marokko, en de medicatie die de verzoeker dient te nemen, namelijk sintrom®(acenocoumarol) en warfarine (Marevan®) eveneens beschikbaar is in Marokko. De verzoeker kan dan ook niet voorhouden als zou de ambtenaar-geneesheer niet gemotiveerd hebben omtrent zijn specifieke situatie. De verzoeker toont voorts met zijn inhoudelijke kritiek niet aan dat de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Gelet op de verdere inhoudelijke kritiek die wordt geuit tegen de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel voor het overige niet te worden onderzocht in het licht van de formele motiveringsplicht maar in het licht van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat de toegankelijkheid van de medische zorgen in Marokko betreft, stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer onder meer heeft verwezen naar het systeem van sociale zekerheid, en de stichting van koning Mohamed V die zich tot doel stelt om de armen en behoeftigen te ondersteunen. Wat het systeem van de sociale zekerheid betreft verwijst de ambtenaar-geneesheer naar drie verschillende systemen, namelijk de AMO (Assurance Maladie Obligatoire) voor werknemers uit zowel de publieke als de private sector dat de belanghebbende beschermt in geval van o.m. ziekte, invaliditeit en ouderdom, het INAYA-regime voor ambachtslui, handelaars en vrije beroepen, en het RAMED-systeem (Régime d'assurance médicale des économiquement démunis) dat gebaseerd is op het solidariteitsprincipe en ook aan de economisch zwakkeren en de allerarmsten de toegang tot de Marokkaanse gezondheidszorg garandeert. De verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer nog verder had moeten motiveren, namelijk had hij moeten vermelden of deze volstaat en of de verzoeker hiervan gebruik kan maken, of het zijn medicatie dekt. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk heeft gemotiveerd dat de verzoeker volgens hem een beroep kan doen op dit systeem van sociale zekerheid. De verzoeker weerlegt de bovenstaande vaststellingen voorts op geen enkele wijze. Er dient op te worden gewezen dat het niet deugdelijk karakter van de motivering of het onzorgvuldig onderzoek van de aanvraag wel degelijk concreet aannemelijk moet worden gemaakt door de verzoeker. Hierbij stelt de Raad vast dat de verzoeker op geen enkele wijze weerlegt dat hij met betrekking tot zijn aandoening en de ervoor benodigde medicatie in zijn land van herkomst beroep kan doen door de ambtenaar-geneesheer vermelde driedelige sociale zekerheidssysteem. De verzoeker maakt dan ook geen onzorgvuldige of onbehoorlijke feitenvinding aannemelijk.

Waar de verzoeker kritiek uitoefent op de vaststelling dat hij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt, merkt de Raad op dat deze vaststelling een overtollig motief vormt inzake de (financiële) toegankelijkheid tot de benodigde medische zorgen in het land van herkomst. Immers heeft de ambtenaar-geneesheer er in de eerste plaats op gewezen dat de verzoeker in zijn land van herkomst beroep kan doen op de sociale zekerheid. Tevens heeft hij aangegeven dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoeker in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en (tijdelijke) financiële hulp. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, kan in deze vaststelling geenszins enige racistische of ongeoorloofde uiting worden gelezen van de ambtenaar-geneesheer in die zin dat alle Marokkanen wel een grote familie hebben. Het gegeven dat een aanvrager in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan terugvallen op familie of vrienden in het land van herkomst, is wel degelijk relevant voor de beoordeling van de (financiële) toegankelijkheid tot de benodigde medische zorgen. Verzoekers ongefundeerde beschuldigingen aan het adres van de verweerder laten geenszins toe hier anders over te oordelen. De verzoeker betwist overigens geheel niet dat hij in zijn land van herkomst nog familie of vrienden heeft die hem financiële hulp kunnen bieden. Waar de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting stelt dat er geen rekening mee werd gehouden dat hij als minderjarige aan mensen buiten Marokko werd toevertrouwd, merkt de advocaat van de verweerder terecht op dat deze kritiek niet in het verzoekschrift werd ontwikkeld. Gelet op het schriftelijk karakter van de rechtspleging voor de Raad en gelet op het bepaalde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, dient de eerst ter terechtzitting geuite kritiek uit de debatten te worden geweerd als zijnde laattijdig en dus onontvankelijk.

Verzoekers kritiek tegen het overtollige motief dat hij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt, is niet ontvankelijk (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636). De beoordeling van de toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst wordt immers reeds voldoende geschraagd door de hierboven besproken determinerende vaststellingen die door de verzoeker niet worden weerlegd en dus overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan ook het advies van de ambtenaar-geneesheer integraal deel uitmaakt, zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. De verzoeker toont niet aan dat enig relevant gegeven betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing werd gelaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 12 van het IVRK.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht, inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel

Schending van artikel 12 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (verkort : I.V.R.K.) dd. 20 november 1989 (B.S. 17 januari 1992)

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoeker nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende zijn medische toestand;

Terwijl het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als : “soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”, geschonden wordt;

Terwijl het IVRK het hoorrecht expliciet opneemt in artikel 12, als onvervreemdbaar recht van de minderjarige, om gehoord te worden in iedere procedure die hem aanbelangt;

“Artikel 12: De mening van het kind

1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.
2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”

Aangezien het hoorrecht als beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Zo zij er twee voorwaarden vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

In casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan : de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker en kan leiden tot de gedwongen repatriëring en bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op de eigen en persoonlijke situatie.

Het is bovendien geen beslissing die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet.

Het beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat de burger gehoord dient te worden is daarenboven niet afhankelijk van het legaal verblijf van verzoeker; het principe garandeert dat de betrokkenen de mogelijkheid wordt geboden om zijn visie betreffende de beslissing te laten kennen, alsook de motieven die de overheid zouden ertoe doen leiden deze of gene beslissing te nemen.

In casu had de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie aan verzoeker de mogelijkheid moeten bieden om extra informatie te verschaffen, over de behandelmogelijkheden in de plaats waaruit hij afkomstig is; Verzoeker had ook toelichting kunnen verschaffen over zijn status; hij is door de rechtbank van eerste aanleg immers toegewezen aan zijn Belgische voogden; verzoeker had erop kunnen wijzen dat hij nog niet geacht wordt op eigen benen te kunnen staan,...

Er zijn tal van argumenten die verzoeker had kunnen ontkrachten, mocht hij gehoord zijn geworden, voorafgaand aan de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

Verzoeker verzocht er bovendien expliciet om in zijn verzoekschrift, zich baserend op het IVRK

Het hoorrecht houdt immers in dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Bovendien dient de betrokkene expliciet te worden uitgenodigd om zijn zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Daarenboven is geen enkele uitsluitinggrond op verzoeker van toepassing. Zo was de beslissing niet urgent, verzoeker was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie was/is op de hoogte van zowel zijn vorige als zijn huidige verblijfplaats. De beslissing was evenmin evident en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een diepgaande interpretatie en een diepgaande evaluatie, zowel van de medische toestand van verzoeker als van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Zodoende was er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkel beletsel om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Bovendien vormt een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen."

In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van de het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat niet uit het oog mag worden verloren dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft op een door de verzoeker ingediende aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij het indienen van een aanvraag komt het aan de aanvrager toe om de nodige elementen aan te brengen teneinde het bestuur in staat te stellen om met kennis van zaken te beoordelen of de betrokken aanvraag kan worden ingewilligd in het licht van de wettelijke bepalingen die deze aanvraag regelen.

Ook uit de redactie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het aan de aanvrager toekomt zijn verzoek concreet te onderbouwen: hij moet een standaard medisch getuigschrift voorleggen en daarnaast moet hij ook elk nuttig gegeven omtrent zijn ziekte overmaken, zodat kan worden beoordeeld of hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis van deze inlichtingen verschaft de ambtenaar-geneesheer vervolgens zijn advies.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt *in casu* dan ook evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Zoals hoger reeds vermeld, rust de bewijslast in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op de verzoeker zelf. Hij moet de nodige medische stukken en nuttige inlichtingen aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of deze aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Aan de gemachtigde of aan de ambtenaar-geneesheer kan dan ook geen onzorgvuldig handelen worden verweten louter door het feit dat hij de verzoeker niet uitdrukkelijk heeft uitgenodigd om extra informatie te verschaffen, te meer daar de verzoeker op geen enkele wijze aangeeft waarom hij deze of gene elementen niet reeds bij de aanvraag naar voor had kunnen brengen zoals voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoeker de schending van het hoorrecht vervat in artikel 12 van het IVRK geschonden acht, merkt de Raad op dat deze bepaling luidt als volgt:

*“1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.
2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”*

Dienaangaande wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker als minderjarige steeds een voogd heeft gehad, die hem kon vertegenwoordigen. De kwestieuze aanvraag om machtiging tot verblijf werd bovendien voor de verzoeker ingediend door een advocaat en de bestreden beslissing werd aan de voogd van de verzoeker ter kennis gebracht. Aldus is voldaan aan de voorwaarden van artikel 12, 2. van het IVRK. Minstens maakt de verzoeker niet aannemelijk dat dit in zijn concreet geval niet het geval is geweest. De Raad benadrukt dat artikel 12 van het IVRK op zich niet vereist dat de minderjarige noodzakelijkerwijze persoonlijk en rechtstreeks wordt gehoord.

Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft. Deze beslissing is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt aan te nemen, niet gestoeld op de persoonlijke gedraging van de verzoeker, maar houdt enkel een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel, m.n. de machtiging tot verblijf, te verlenen. Te dezen kan de verzoeker zich derhalve niet op een dienstige wijze op het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel beroepen (*cf.* RvS 21 September 2009, nr. 196.233).

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE